

OBJECTIU
Créixer, madurar, viure la fe i la confiança en Déu
a partir de l'adhesió a Jesús i al seu Evangeli.

La fe, com a camí de vida espiritual.

La fe del Nou Testament és la resposta de l'home a la revelació de Déu en Jesús.

És una participació en la vida de Déu, una experiència de la vida divina en nosaltres, que ens permet de veure'ns a nosaltres mateixos i la realitat que ens envolta com si ho féssim amb els ulls de Déu.

És una adhesió a la persona de Jesús, el nostre Mestre, Senyor i Amic.

La fe ens permet recolzar-nos totalment en Ell, que és la roca infal·lible de la nostra salvació, i ens permet abandonar-nos al seu poder infinit i al seu amor il·limitat.

Davant la impotència humana, la fe esdevé una recerca sense treva de la inesgotable misericòrdia divina, i una actitud d'esperar-ho tot de Déu, amb una confiança il·limitada.

Aspectes pràctics que treballarem durant aquest curs, que ens ajudaran a madurar la fe.

- Aprendre a ser conscient del jo-idea, del jo-ideal i del personatge
- Aprendràs a **mirar**, fonamental per deixar anar.
- Aprendràs que tens un Centre d'energia-motor, d'intel·ligència-mental, d'amor-afectiu.
- Descobriràs que tens un Fons.
- Descobriràs que "ets" aquest Fons.
- Aprendràs a connectar-te amb el teu Fons.
- Aprendràs a viure la realitat des del teu jo-experiència.
- Aprendràs a viure en positiu la teva vida.
- Aprendràs a netejar l'inconscient.
- Aprendràs a viure centrat. El centrament com a eina de progrés espiritual.
- Aprendràs a purificar la teva fe.

La fe

Interlocutor: què vol dir fe?

Blay: Aquí, aquí. Sant Pau dona la definició... *«És la substància de les coses que esperem».*

Interlocutor: És el mateix que saber observar, o veure, em sembla.

Blay: No. Això que tu dius és un acte d'un mateix en relació amb unes facultats determinades. En canvi, la fe, en tot cas, serà l'adhesió a una intuïció que hom té d'alguna cosa (encara que això no sigui la fe tal com habitualment es defineix); prenent-ho en el sentit d'experiència interior, la fe és aquesta adhesió mental, afectiva i volitiva, incondicional, a allò que un intueix com a real, com a cert.

Interlocutor: Estar atent, silenciosament atent en la meditació, per a mi, això és fe.

Blay: Per què a això li dones el nom de fe? La fe és més que això. La fe és una acceptació de les coses que no es veuen. És una acceptació actual de quelcom que encara no està actualitzat. O sigui, que hi ha aquí, a la fe, un desfasament interior que un ha d'acceptar. Aquest és el risc de la fe; i aquesta és la fe que produeix efectes.

A l'Evangeli el tema de la fe sempre apareix d'una manera concreta i operativa. Fixeu-vos en les ocasions en què sorgeix l'opció de la fe; sempre hi ha una situació difícil. Sempre és una fe que es manifesta com un efecte: sigui en les curacions, sigui quan els apòstols són al llac i temen enfonsar-se i Jesús els diu: «Homes de poca fe...»; sigui quan Jesús s'acosta caminant sobre les aigües i l'altre li diu: «Si tu ets tal, digues-me que jo vingui a tu sobre les aigües», i després... «Salva'm que m'enfonso». I Jesús diu: «Per què has dubtat?»

Veiem, doncs, que aquí apareix la fe en un sentit concret, en un sentit aplicat. És a dir, que no és una fe d'abandó, de lliurament, d'indiferència total, sinó que és una fe respecte a alguna cosa concreta. Té fe en què pot curar una malaltia, la fe en què pot ressuscitar un mort, la fe en què pot fer fora els dimonis. Sempre és una fe relativa a unes coses determinades. I Jesús no hi va en contra. Precisament els diu: «Si tinguéssiu fe, diríeu a la muntanya: "canvia't de lloc", i la muntanya es canviaria».

Interlocutor: Jo entenc la fe com un lliurament a la voluntat de Déu.

Blay: Es tracta de dos conceptes diferents. Per a tu, tenir fe vol dir no tenir opinió personal, i per tant no tenir desig. És una línia possible, correcta. En canvi, a l'Evangeli, la fe apareix com un mitjà que permet satisfer unes necessitats o uns desitjos específics, concrets.

COMENTARI

Dit de forma molt planera perquè es pugui entendre, podem parlar de dos nivells de fe. Tots dos bons, magnífics, però un expressa la fe d'una ànima evolucionada i d'un nivell de consciència espiritual avançat:

1. **El nivell del que parla Blay:** Tenir la fe que sorgeix d'una necessitat del tipus que sigui. Està bé, és positiva aquesta fe. Les curacions de Jesús totes les feia quan veia fe en les persones que li demanaven curació. És un nivell de fe bo, positiu. Aquesta fe sorgeix de la necessitat: Senyor, tingues pietat de mi". "Senyor, salva'm que m'enfonso". Els Apòstols van pregar moltes vegades amb aquesta fe, quan encara no havien rebut l'Esperit Sant, el dia de la Pentacosta. Després la seva fe va madurar fins el següent nivell de consciència. I així han madurat la se fe tots els sants.
2. **El nivell de fe des de l'amor.** És la fe centrada més en l'amor de Déu que en les pròpies necessitats. És la fe de l'ànima espiritualment madura. Aquesta ànima viu la seva fe des d'aquest nivell de consciència elevat que s'expressa així:

Desposseir-me del tot. Despullar-me de tot el que es refereix a mi. Desapropiar-me de tot el que les potències de l'ànima posseeixen: buidar memòria, enteniment i voluntat de tot el que cada una d'aquesta potència de l'ànima s'atribueixen.

Posar aquestes tres potències en absoluta nuesa, talment radical que Déu se'n compadeixi i vingui a cobrir aquesta meva radical nuesa amb el mantell de la seva gràcia i misericòrdia.

La confiança en l'amor del Pare ha de madurar i s'ha de purificar.

- *Com entenc aquesta purificació?*

La confiança i la fe s'han de centrar, focalitzar més en l'amor de Déu que en la meva necessitat de confiar i tenir fe en el seu amor per obtenir alguna gràcia. Han de passar de viure-les centrades en la meva necessitat, a viure-les completament centrades en el Seu amor, misericòrdia i voluntat. No sé explicar-me millor. Però entenc que tot l'accent, el valor, la importància, el significat és el Pare, és el Seu Amor, és la Seva misericòrdia i no jo.

Aquesta fe, molt grata a Déu, obté tot el que es demana a Déu, perquè es una fe centrada absolutament en la confiança en el Seu Amor.

És important tenir present que iniciar aquest camí de fe, és una gràcia i una crida de Déu. Aquest camí de fe provoca una discontinuïtat a l'existència. **El Treball** no es pot afegir com una cosa addicional a la nostra vida quotidiana: **es fa a la vida quotidiana, però obliga a contemplar-la d'una manera molt diferent de l'habitual.** En el mateix moment que iniciem el camí, hem de fer un salt a la nostra ment, descobrir una nova perspectiva de la realitat i procurar actuar des d'ella. Durant cert temps, **la nostra existència es mourà entre dos plans: el que ens és habitual, identificats amb el personatge, i el nou del despertar que ens fa presents a la consciència.** En aquesta fase no podem evitar una certa sensació d'esquizofrènia. Però, a més, aquesta nova perspectiva qüestionarà d'arrel la descripció que fem de l'existència i la resposta habitual que donem als esdeveniments que ens arriben.